

N:o 197.

Af Herr **Jonas Jonason:** *Derom att 2,000,000 R:dr R:mt må från Riksbankens handels- och närings-diskontfond öfverflyttas till allmänna diskontfonden.*

Erfarenheten har flera gånger förut visat, att den af Riksbankens lånefonder, som bäst lämpar sig för jordbrukarens behof, nemligen allmänna diskontfonden, icke motsvarat behofvet, och särskildt har det under sistlidet år inträffat, att lånesökande måst vänta ända till tre månader innan lånen kunnat utbekommas, under det att samtidigt högst betydliga summor legat oanvända och följaktligen räntelösa uti handels- och närings-diskontfonden, hvilka ej kunnat, i strid med instruktionen för Banko-fullmäktige, öfverflyttas och användas der de varit behöfliga, och der de lemnat Banken inkomster, samt således det allmänna på dubbelt sätt blifvit gagnadt. Det har visserligen mångfaldiga gånger påståtts med mycken skärpa i tal och skrift utaf de enskilda bankernas målsmän, att den lånerörelse, som allmänna diskontfonden bedrifver emot borgen, ej skulle vara »bankmessig», under det de enskilda bankerna sjelfva med mycken förnöjelse emottagit och belånat dylika med borgen försedda lånehandlingar, fastän pretentionerna på namn vanligen varit vida större än i Riksbanken, och man ansett att lånen »representerade någon affär», icke afsåg jordbruksrörelse. Men då det är antagligt att missnöjet med allmänna diskontfondens utlåningssätt till en god del härrör af önskan att till de enskilda bankerna draga så stor del af lånerörelsen som möjligt, hvarigenom ej blott vinst, utan äfven större makt att bestämma öfver räntefoten, skulle följa, torde vigten af nämnda kraftuttryck ej få anslås särdeles högt. Att Riksbanken begagnar det utlåningssätt, som bäst lämpar sig för de fleste låntagare, när detta kan ske med lika stor säkerhet och större fördel för Banken sjelf, tyckes vara alldeles tillräckligt »bankmessigt.» Jag tvekar därför icke att yrka en förstärkning af den så mycket förkättrade allmänna diskontfonden i Riksbanken och motsvarande minskning af handels- och näringsdiskontfonden, såsom varande i full öfverensstämmelse så väl med det allmännas som de enskildes fördel.

Jag får således föreslå, det Riksdagen måtte besluta, att två millioner R:dr R:mt må ifrån Riksbankens handels- och närings-diskont-

fond öfverflyttas på allmänna diskontfonden, eller ock att Riksdagen i sin instruktion för Banko-fullmäktige må medgifva dem rättighet, att vid förefallande behof dit öfverflytta den summa, som kan pröfvas lämplig och på denna fond lättare göras räntebärande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

J. Jonason,
från Calmar län.

N:o 198.

Af Herr S. Johnson från Jönköpings län: *Om sådan förändring i Kongl. Förordningen den 23 Juli 1869, att innehafvare af augmentsräntor förklaras berättigade samma räntor vid uppborädsstämorna uppbära.*

Enligt Kongl. Maj:ts nådiga Förordning den 23 Juli sistlidet år, angående förändring af grundräntor och kronotionde, har bland annat föreskrifvits att ränta af hemman och lägenheter, som nu är bestämd i vissa persedlar att lösas efter markegångspris, likasom kronotiondespanmålen, skall omsättas i penningar efter beräkning af medelvärdet emellan 1834—1853 årens medelpris samt 1862 års medelmarkegångspris, och med detta värde framgent utgöras; samt att nämnda ränta skall, med några undantag, indragas till Statsverket emot ersättning medelst statsanslag i penningar; och att godtgörelse för sådan indragen ränta, som åtnjutes i och för fullgörandet af något besvär, skall utbetalas vid uppborädsstämma, men ersättning för öfriga indragna räntor utanordnas från Landträneriet inom den 15 Maj hvarje år.

Detta sednare förhållande eger rum med augmentsräntorna, som vid uppborädsstämma uppbäras och till Landträneriet inlevereras, derifrån de sedermera till räntetagarne utanordnas.

De hemman och lägenheter, af hvilka dessa räntor utgå, äro i de flesta fall icke belägna i samma härad som de, till hvilka desamma äro anslagna.